

R e c e n z j a

pracy doktorskiej Magistra Krzysztofa Krzystka pt „Kontrola koncentracji na rynku komunikacji mobilnej w prawie Unii Europejskiej”, przygotowanej w Katedrze Europejskiego Prawa Gospodarczego Uniwersytetu Łódzkiego, pod kierunkiem Prof. dr hab. Marii Królikowskiej-Olczak

I. Recenzowane opracowanie zawiera 356 stron tekstu wraz ze spisem treści oraz bibliografią (s. 21), obejmującą ponad 130 pozycji piśmiennictwa polskiego i zagranicznego, wykaz powołanego orzecznictwa europejskiego (kilkadziesiąt pozycji) oraz decyzji Komisji Europejskiej, a także innych aktów prawnych o dużym znaczeniu dla wykładni praktyczno-urzędowej analizowanych zagadnień prawa unijnego. W uwagach wstępnych Doktorant odniósł się krótko do ewolucji polityki Komisji Europejskiej w zakresie kontroli koncentracji przedsiębiorstw na rynku telekomunikacji mobilnej w ostatniej dekadzie na tle zmniejszającego się znaczenia instrumentów regulacji sektorowej, a także do specyfiki rynku telekomunikacji mobilnej funkcjonującego w ramach struktur oligopolistycznych, formułując 4 pytania badawcze, wyznaczające zakres weryfikacji rozwiązań i instrumentów prawnych. Następnie przedstawił przedmiot rozważań z uwzględnieniem tematyki poszczególnych rozdziałów oraz scharakteryzował zastosowane metody badawcze.

Opracowanie składa się z 6 rozdziałów, o łącznej objętości nieco ponad 300 stron, które są w miarę „wyrównane”, średnio po ok. 50 stron, choć pierwszy z nich dominuje nieco nad pozostałymi, lecz poświęcony został licznyemu zagadnieniu ogólnemu o znacznej doniosłości dla dalszych wywodów opracowania, natomiast skromny rozdz. IV (s. 26) dotyczy przeglądu decyzji z zakresu kontroli koncentracji w okresie mniej znaczącym dla pracy, sprzed 2010 r. W ramach wniosków końcowych, stanowiących w istocie zakończenie opracowania (s. 15), obok wniosków i konkluzji wynikających z poszczególnych rozdziałów, ustosunkowano się też do kwestii zarysowanych na wstępie w formie pytań badawczych. Praca ma charakter interdyscyplinarny: prawno-ekonomiczny, z dominującą zawartością oraz ukierunkowaniem prawnym, w obszarze europejskiego prawa gospodarczego publicznego.

II. Wybór tematu pracy doktorskiej przedłożonej do recenzji, ukształtowanie jej struktury oraz ukierunkowanie podstawowych wątków badawczych trzeba uznać za trafne, choć niedosyt budzi sfera teoretyczna opracowania, a także zbyt skromne teoretyczno-prawne odniesienie się do kryteriów kontroli koncentracji w wymiarze europejskim oraz trybu samej kontroli,

sprawowanej na zasadzie wyłączności przez Komisję Europejską. Problematyka antymonopolowa ciągle utrzymuje się w centrum zainteresowania nauki. Poza oczywistą doniosłością praktyczną oraz teoretyczną, związaną z uciążliwą z natury ingerencją administracyjną w sferę funkcjonowania mechanizmów konkurencji transgranicznej, zagadnienia kontroli koncentracji przedsiębiorstw nadają się na doktorat także z uwagi na nietypowe rozwiązania prawne, rozgraniczenie kompetencji krajowych względem unijnych na tle zasady pomocniczości, wyjątkowy charakter stosowanych instrumentów kontroli, wymagania proceduralne i t.d.. Interesujący jest też zakres i metody samej oceny skali następstw gospodarczych oraz potencjalnych skutków koncentracji dla mechanizmów rynkowych w dłuższej perspektywie czasowej, których ustalenie wpływa na ostateczne stanowisko organu kontroli. Nie bez znaczenia pozostają ponadto interdyscyplinarne aspekty problematyki, wymagające zróżnicowanego podejścia przy analizie wielowątkowych kwestii badawczych, prawnych, gospodarczych i finansowych. Ukierunkowanie zaś badań i rozważań na rynek telekomunikacji mobilnej podnosi dodatkowo ogólną atrakcyjność pracy, zwiększa doniosłość poszczególnych wątków badawczych, ujawniając pokaźne zasoby elementów nowości.

Z drugiej strony rozwój rynków telekomunikacji mobilnej w wymiarze europejskim to kwestia zaledwie z ostatniego ćwierćwiecza, co ogranicza istotnie perspektywę badań, nie tylko na tle nie w pełni jeszcze ukształtowanych rozwiązań normatywnych i doświadczeń praktycznych, ale przede wszystkim w odniesieniu do funkcjonowania przepisów unijnych drugiej generacji oraz rosnącego dopiero na znaczeniu orzecznictwa wraz z bieżącą wykładnią urzędowo-administracyjną. Tymczasem ustalenie rzeczywistego znaczenia prawnego wprowadzonych przed kilkunastoma laty rozwiązań antymonopolowych w odniesieniu do rynku wewnętrznego UE, zwłaszcza zawartych w rozporządzeniu Rady UE nr 139/2004 o kontroli koncentracji przedsiębiorstw, wymaga czasu i uwzględnienia zróżnicowanych aspektów ingerencji administracyjnej. Dlatego pozytywnie ocenić trzeba poświęcenie 2 ostatnich rozdziałów opracowania zagadnieniom praktycznym, związanym z analizą rozstrzygnięć Komisji Europejskiej oraz zapadających w trybie skargowym orzeczeń sądowych. Niestety wnioski wyprowadzone z tych prezentacji przedstawiają się zbyt skromnie, choć ustalenia wynikowe podlegają ograniczeniom podyktowanym stosunkowo dużym zakresem swobodnego uznania w sprawowaniu kontroli koncentracji przez Komisję Europejską. Poza tym operowanie instrumentami publicznoprawnymi w ochronie konkurencji nie jest łatwe z uwagi na potrzebę zastosowania środków adekwatnych do rozmiaru i charakteru zagrożeń (rzeczywistych), uprzednio stwierdzonych, rzetelnie i odpowiedzialnie, w trybie urzędowym. Dlatego doniosłe są nie tylko same instrumenty, kryteria i sposoby kontroli koncentracji, lecz także zakres i metody oceny gospodarczej i ekonomiczno-finansowej potencjalnych zagrożeń. Ich naukowe opracowanie wymaga więc dołożenia większej staranności i zaangażowania, wraz z pogłębioną analizą poszczególnych kwestii i poprawnego pod względem prawniczym wnioskowania.

IV. Struktura pracy ukształtowana została w zasadzie prawidłowo. Wywody w obrębie poszczególnych rozdziałów ocenić należy jako dostatecznie doniosłe, także w obrębie 3 ostatnich rozdziałów opierających się na ustaleniach praktycznych oraz wynikach wykładni urzędowej i sądowej przy niewielkim zaangażowaniu dorobku doktrynalnego i poglądów piśmiennictwa. Rozważania prowadzone są w sposób uporządkowany, poczynawszy od

zagadnień ogólnych do bardziej szczegółowych, a każdy rozdział kończy się podsumowaniem i wnioskami cząstkowymi. W zakończeniu wnioski finalne, które można było wzbogacić jeszcze o parę postulatów wynikających z krytycznych ustaleń i uwag Autora, powziętych zwłaszcza na tle praktyki kontrolnej Komisji Europejskiej oraz orzecznictwa sądowo-skargowego.

Rozdział pierwszy, stanowiący niezbędne tło względem dalszych wywodów opracowania, poświęcony został uporządkowaniu problematyki, poczynawszy od przedstawienia ciągle rosnącego znaczenia łączności elektronicznej dla gospodarki wraz z zakresem koniecznej regulacji rynków telekomunikacyjnych, poprzez objaśnienie traktatowych podstaw prawnych i kompetencji organów unijnych w zakresie regulacji sektorowej, jak i ochrony konkurencji oraz znaczenia dyrektyw harmonizacyjnych kolejnych generacji, a przede wszystkim dwóch finalnych rozporządzeń (w sprawie zasad kontroli dopuszczalnej koncentracji oraz zawierającego europejski kodeks łączności elektronicznej), aż do zagadnień bardziej szczegółowych związanych z kryteriami poddawania rynków telekomunikacyjnych regulacji sektorowej wraz z zarysem (w osobnym podrozdziale) zasad ochrony konkurencji na rynkach telekomunikacyjnych. Ostatni z tych wątków rozwinięty został zarówno od strony zwalczania praktyk ograniczających konkurencję, jak i sposobów kontroli koncentracji przedsiębiorstw. Na bardziej rozwinięte przedstawienie zasłużyły trzy kwestie: zasady dostępu do sieci infrastrukturalnych, usługi roamingu regulowanego oraz gospodarowanie częstotliwościami radiowymi. W końcu rozdziału objaśniono doniosłe dla ingerencji władczej pojęcie usług powszechnych na gruncie prawa telekomunikacyjnego.

W ramach rozdziału drugiego, także ogólnego, bardziej teoretycznego, zarysowano wpływ struktury rynku na konkurencję, typy (modele) konkurencji, ze szczególnym uwzględnieniem specyfiki konkurencji na rynku monopolistycznym oraz na rynkach oligopolistycznych wraz z charakterystycznymi dla tego drugiego czynnikami. W zakończeniu objaśniono zaś modele ekonomiczne funkcjonowania rynków oligopolistycznych. Ustalenia potwierdzają dostateczny zasób wiedzy ogólnej Doktoranta z zakresu prawa ochrony konkurencji. Rozdział ten można było jednak wzbogacić jeszcze o pogłębioną analizę celów rozporządzenia nr 139/2004 oraz o bardziej rozwiniętą analizę szczególnych aspektów składających się na zakres pojęciowy koncentracji objętej kompetencjami KE, zwłaszcza wskazanych w art. 3 tego rozporządzenia, z uwagi na ich doniosłość dla dalszych wywodów opracowania.

Kluczowe znaczenie dla tematyki całego opracowania ma rozdział trzeci, objęty niezbyt szczęśliwą nazwą „kontroli koncentracji przedsiębiorstw...” (w obliczu analogicznego brzmienia nadrzędnego tytułu całego opracowania), poświęcony w istocie „kryteriom” tej kontroli wskazanym w art. 2 rozporządzenia Rady UE nr 139/2004. Interesująco przedstawia się zarysowanie ewolucji kontroli koncentracji przedsiębiorstw w wymiarze europejskim w okresie sprzed 2004 r. Większych zastrzeżeń nie nasuwa także prezentacja kryteriów szczegółowych kontroli. Interesujące są zwłaszcza wywody dotyczące oceny skutków potencjalnego stopnia koncentracji wraz z niebezpieczeństwem stworzenia zbiorowej pozycji dominującej uczestników przekształceń organizacyjnych, w tym sposobów ustalania licznych następstw w postaci tzw. efektów skoordynowanych, które zostały stosownie podbudowane dorobkiem orzecznictwa unijnego. Ponadto ciekawie przedstawiają się uwagi w sprawie zakresu i sposobów oceny dalszych potencjalnych następstw koncentracji w postaci tzw. efektów nieskoordynowanych. Jednak te strategicznie doniosłe dla całej pracy rozważania (zwłaszcza w obrębie pkt 3 i n. rozdz. III) powinny być bardziej „osadzone” w normatywnych

ramach art. 2 rozporządzenia nr 139/2004. W szczególności w uwagach wprowadzających (lub w odrębnym podrozdziale) zaniechano – niestety – rozwiniętego objaśnienia tego unormowania na tle poglądów piśmiennictwa (co najmniej w zakresie ratio legis poszczególnych rozwiązań). Przede wszystkim chodzi o kryteria ogólne: „osiągnięcia celów rozporządzenia” oraz „zachowania rozwoju skutecznej konkurencji” na wspólnym rynku. Kolejne bowiem kryteria z art. 2 zostały w większości objęte opracowaniem z uwzględnieniem specyfiki koncentracji na rynkach telekomunikacyjnych oraz objaśnione w miarę dostatecznie i poprawnie w dalszych wywodach, zwłaszcza że ukazano podstawowe następstwa koncentracji w zakresie jej oddziaływania na strukturę rynku, jakość i ceny usług telekomunikacyjnych.

Dokonując oceny koncentracji Komisja Europejska uwzględnia bowiem nie tylko potrzebę zachowania i rozwoju skutecznej konkurencji na tle całego otoczenia rynkowego, lecz także pozycję rynkową zainteresowanych przedsiębiorstw oraz ich siłę ekonomiczną i finansową, a ponadto możliwości dostępne dla dostawców i użytkowników, ich dostęp do zaopatrzenia lub rynków, wszelkie prawne lub inne bariery wejścia na rynek, trendy podaży i popytu w stosunku do właściwych dóbr i usług, interesy konsumentów pośrednich i końcowych oraz rozwój postępu technicznego i gospodarczego, pod warunkiem, że następuje on z korzyścią dla konsumentów i nie stanowi przeszkody dla konkurencji. Tylko koncentrację, która nie przeszkadza skutecznej konkurencji, zwłaszcza poprzez stworzenie lub umocnienie pozycji dominującej, uznaje się za zgodną ze wspólnym rynkiem. Z kolei przy trafnej merytorycznej analizie „środków zaradczych”, zwłaszcza w aspekcie strukturalno-organizacyjnym, antymonopolowym, technicznym (na rzecz rozwoju sieci) i t.d. zabrakło szerszego nawiązania bezpośrednio do wymagań normatywnych i innych obowiązujących standardów, a także teoretycznego rozwinięcia decyzji warunkowych wydawanych przez Komisję wraz z oceną charakteru zobowiązań wnioskodawców. Widoczne są też pewne niedostatki z zakresu analizy przebiegu oraz wymagań formalnych samego postępowania administracyjnego przed Komisją, wraz z trybem zaskarżenia decyzji finalnych do sądu, tym bardziej że nie zawsze przecież procedurze prowadzonej przez Komisję towarzyszy rozbudowane postępowanie wyjaśniające. To samo dotyczy trybu ewentualnego przekazania sprawy organom krajowym z uwagi na istotny wpływ koncentracji na krajowy rynek telekomunikacji mobilnej i w ogóle zarysowania granic oraz zasad współdziałania Komisji z organami krajowymi. Być może oba te wątki należało objąć dodatkowym podrozdziałem.

W kolejnym, zasadnie krótkim (s. 26), rozdziale przedstawiono zarys kierunków działania Komisji Europejskiej w zakresie kontroli koncentracji przedsiębiorstw na tle liberalnej polityki w zakresie ochrony konkurencji na rynkach telekomunikacji elektroniczno-mobilnej w początkowym stadium jej rozwoju przed 2010 r. Uzupełniając dokonano przeglądu spraw z zakresu kontroli koncentracji operatorów infrastrukturalnych wraz z kluczowymi okolicznościami rzutującymi na rozstrzygnięcie końcowe. Na cztery sprawy, aż trzy zakończyły się „bez zastrzeżeń”, decyzjami bezwarunkowymi, z uwagi na brak zagrożeń wynikających z przeprowadzanych koncentracji dla wspólnego rynku, a tylko w jednej należało obciążyć zainteresowanych przedsiębiorców powinnościami dodatkowymi o charakterze osłonowym, w ramach decyzji warunkowych.

Wywody w ramach rozdziałów V - VI opracowania poświęcono pogłębionej analizie okoliczności spraw rozstrzygniętych decyzjami Komisji europejskiej, dotyczącymi kontroli koncentracji przedsiębiorstw telekomunikacyjnych w dalszym okresie, a mianowicie: a) w latach 2012 – 2014, obejmującej 3 sprawy (dotyczące przedsiębiorców z siedzibą na terenie

Austrii, Irlandii, Niemiec), które zostały zakończone decyzjami warunkowymi, uzasadniającymi obciążenie zainteresowanych przedsiębiorstw powinnościami dodatkowymi, w celu wyraźnego ograniczenia skali zagrożeń; b) w latach 2015 – 2022, obejmującej 4 dalsze sprawy, z tym że jedna została umorzona z uwagi na wycofanie zgłoszenia koncentracji, natomiast 3 zakończyły się decyzjami dotyczącymi przedsiębiorstw funkcjonujących na rynkach transgranicznych (z siedzibami na terenie Wielkiej Brytanii, Włoch i Holandii), jednak pierwsza sprawa zakończyła się precedensową dla koncentracji przedsiębiorstw telekomunikacyjnych decyzją negatywną Komisji, stwierdzającą niezgodność zamierzonej koncentracji z wymaganiami wspólnego rynku (decyzja z 11 maja 2016r., C-2796, Hutchison/Telefonica UK). Została ona następnie unieważniona w wyniku zaskarżenia do Trybunału Sprawiedliwości, ponieważ Komisja nie uznała zaoferowanych przez zainteresowanych zobowiązań za dostateczne do usunięcia zagrożeń, stąd analizą objęto także wyrok Sądu z 28 maja 2020 r. (pierwsza izba w składzie powiększonym, T-399/16). Pozostałe dwie sprawy zakończyły się decyzjami warunkowymi. Interesujące wyniki analiz praktycznych Autor objaśnił w zakończeniu każdego z rozdziałów, wskazując na ujawniające się w badanych sprawach przesłanki i inne uwarunkowania doniosłe w poszczególnych przypadkach koncentracji przedsiębiorstw oraz przeszkody i zagrożenia z nimi związane.

V. Przy prezentacji zagadnień objętych tematyką opracowania Autor wykazał się dostatecznym poziomem wiedzy prawno-ekonomicznej oraz umiejętnościami jej wykorzystania przy rozwiązywaniu problemów występujących w jej obrębie, na tyle, aby dokonywać sprawnie właściwej wykładni obowiązujących przepisów prawa, przedstawiać w miarę rzetelnie poglądy piśmiennictwa naukowego, ustalać i wykorzystywać kierunki polityki ochrony konkurencji w sferze stosowania środków ingerencji administracyjnej. Uwzględnił ponadto narastający dorobek orzecznictwa oraz bieżące doświadczenia praktyki urzędowej, a także wykazał się dostateczną umiejętnością wyciągania nasuwających się wniosków. Autor przedstawił zatem aktualny stan wiedzy i w zasadzie rozwiązał podstawowe problemy badawcze wyznaczone tematyką pracy, zwłaszcza określone granicami hipotezy badawczej i treścią związanych z nią pytań badawczych. Tymczasem z uwagi na rozwojowe oraz specjalistyczne znaczenie i ukierunkowanie problematyki zasób źródeł, zwłaszcza z zakresu literatury przedmiotu i orzecznictwa, ciągle jest jeszcze ograniczony. Na tle załączonego wykazu literatury widoczne są jednak pewne niedostatki z zakresu piśmiennictwa analitycznego, zwłaszcza pominięcie niektórych kluczowych pozycji zawierających pogłębioną analizę rozwiązań zawartych w rozporządzeniu Rady UE nr 139/2004 (np. K. Kohutek: Komentarz do rozporządzenia 139/2004 w sprawie kontroli koncentracji przedsiębiorstw, Lex 2013). Układ i sposób prezentacji poszczególnych wątków badawczych, z uwzględnieniem rozwiązań teoretycznych, jak i okoliczności praktycznych (dostępnych w ramach empirycznego przeglądu orzeczeń sądowych i rozstrzygnięć administracyjnych) dowodzi zdolności Doktoranta do naukowego pokonywania trudniejszych zagadnień prawno-gospodarczych, przede wszystkim z zakresu przeciwdziałania praktykom ograniczającym konkurencję i kontroli administracyjnej koncentracji przedsiębiorstw.

VI. Pod względem metodologicznym praca też nie budzi istotnych zastrzeżeń. Autor analizując poszczególne wątki tematyczne prezentuje rzetelnie swoje ustalenia i towarzyszące

im wyniki badań, w pierwszej kolejności w zakresie stanu normatywnego i polityki Komisji Europejskiej, a następnie przedstawił dorobek piśmiennictwa i praktyki, zwłaszcza urzędowej, zwracając uwagę na ważniejsze aspekty praktyczne (por. zwłaszcza rozdz. V-VI). W odniesieniu zaś do trudniejszych kwestii stara się operować nieco szerszymi koncepcjami, z głębszą argumentacją, a w razie rozbieżności dąży do dokonania wyboru koncepcji optymalnej, wspierając preferowane rozwiązanie argumentacją dodatkową. Podsumowania i wnioski cząstkowe wzbogacają prezentację. To samo dotyczy konkluzji i wniosków finalnych. Autor wykazał się ponadto znajomością metod badawczych (zwłaszcza analitycznych, dogmatycznych i historycznych), a także sposobami efektywnego ich zastosowania przy konstruowaniu opracowania. Sposób prezentacji stanu normatywnego i dorobku piśmiennictwa nie nasuwają większych zastrzeżeń, z wyjątkiem jednak wspomnianej już zbyt ubogiej analizy przełomowego przecież dla problematyki kontroli koncentracji przedsiębiorstw rozporządzenia Rady UE nr 139/2004. W pracy wykorzystano w miarę ważniejsze pozycje literatury polskiej i zagranicznej. Stopień uwzględnienia tej drugiej uznać trzeba za wystarczający. To samo dotyczy gruntownej analizy rozstrzygnięć decyzyjnych Komisji Europejskiej, wraz z ich doniosłą rolą w odniesieniu do postępującego doskonalenia regulacji, przede wszystkim w sferze aktów wykonawczych i wytycznych oraz bieżącej praktyki administracyjnej. Sygnalizowane niedobory w zakresie szczegółowej analizy rozwiązań normatywnych i towarzyszących im poglądów piśmiennictwa zrekompensowane zostały częściowo analizą ich praktycznego zastosowania w sprawach przedstawionych w rozdz. V – VI opracowania.

Sposoby formułowania ustaleń naukowo-badawczych i pozostałych wyników badań w recenzowanej pracy, a także rzetelnego wnioskowania na ich podstawie także uznać trzeba za dostateczne. Dominują metody analityczne i dogmatyczne, zwłaszcza w odniesieniu do poruszanych rozwiązań normatywnych oraz dorobku piśmiennictwa rodzimego i obcego. Na uznanie zasługuje ponadto zastosowanie (uzupełniające) metody analizy praktycznej przypadku, zwłaszcza w zakresie udanego przeglądu rozstrzygnięć decyzyjnych Komisji Europejskiej.

VII. Poziom rozważań zawartych w recenzowanym opracowaniu ujawnia dostateczne opanowanie przez Doktoranta warsztatu naukowego. W szczególności prezentowane wywody są poddawane na bieżąco poprawnej formalnie i rzeczowej argumentacji, przy umiejętnym wykorzystaniu źródeł, zwłaszcza dorobku teoretyczno-doktrynalnego. Wielokrotnie prezentowane podejście funkcjonalne wskazuje na dobrą znajomość strony praktycznej poruszanej problematyki. W zasadzie każdemu z rozdziałów towarzyszy podsumowanie, zawierające konkluzje lub wnioski. Strona formalno-redakcyjna opracowania, zwłaszcza w zakresie powoływania źródeł, nie budzi większych zastrzeżeń. Doktorant zastosował 840 przypisów o znaczeniu źródłowym, a także (uzupełniając) o charakterze informacyjno-wyjaśniającym, istotnie wzbogacających argumentację naukową. Usytuowanie, budowa i ukształtowanie treści tych przypisów są w zasadzie adekwatne do ich funkcji. Praca została napisana w miarę jasno i przystępnie, choć niektóre jej fragmenty są zbyt schematyczne lub zawierają ustalenia zasługujące na bardziej dogłębne rozwinięcie (zob. wyżej). Ponadto praca cechuje się oryginalnym stylem, poprawnością warsztatową, zachowaniem właściwej aparatury pojęciowej oraz poszanowaniem dla pozostałych wymagań formalno-warsztatowych, z wyjątkiem niewielu braków i mankamentów redakcyjnych oraz drobnych potoknięć terminologicznych.

VIII. Na samodzielny charakter opracowania wskazują przede wszystkim oryginalne ujęcie tematu, struktura rozprawy wraz z jej wielowątkową tematyką, w zasadzie kompleksowe ujęcie badanych kwestii oraz przystępny sposób prezentacji poszczególnych zagadnień naukowych w ramach złożonej i trudnej pod względem naukowym problematyki. Godne podkreślenia jest ponadto trafne rozwinięcie praktycznej zawartości opracowania, wzbogacającej zwłaszcza wykładnię urzędową. Dodatkowo uwagę zwraca dostateczna orientacja w teoretycznym dorobku naukowym z zakresu funkcjonowania konkurencji, wskazująca na kierunki interpretacyjne zarysowane w piśmiennictwie, umiejętności z zakresu analizy źródłowej, zwłaszcza w odniesieniu do danych urzędowych, a także zdolności do wyciągania wniosków wynikających z przeprowadzonych ustaleń i obserwacji badawczych.

Konkluzja

Recenzowana rozprawa doktorska odpowiada standardom przewidzianym dla tego rodzaju prac. W szczególności spełnia ona wymagania wynikające z obowiązujących przepisów prawa, pozostając w zgodzie z dyspozycją art. 13 ust. 1 ustawy z 14 marca 2003 r. o stopniach i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz. U. z 2017 r., poz. 1789, ze zm.), ponieważ stanowi samodzielne i oryginalne opracowanie, będące wynikiem badań i obserwacji własnych Autora, pozwalających na rozwiązanie wielu trudniejszych problemów dotyczących koncentracji przedsiębiorstw w wymiarze europejskim, a ponadto odzwierciedla w stopniu dostatecznym wiedzę ogólną-teoretyczną Magistra Krzysztofa Krzystka, zwłaszcza z zakresu ochrony konkurencji. Pomimo wskazanych wyżej zastrzeżeń recenzowana praca może być podstawą dalszych czynności przewodu doktorskiego.

R. Szostak

